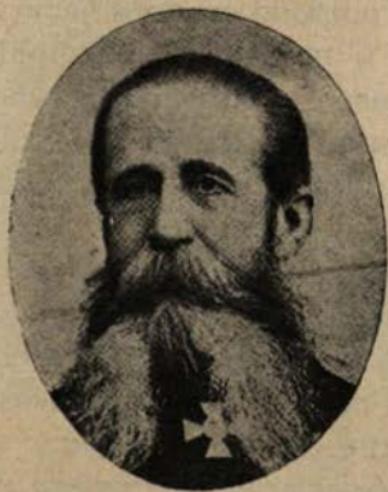

Опълченцитъ минаватъ Дунава по мостъ. По примъра на Ботевата чета всички падатъ на колѣне, цѣлуватъ бащината земя и горещо се поздравляватъ единъ другъ.

Генералъ Гурко.

ята проходитъ.

На 37 юни опълченските дружини, предвождани отъ генералъ Столѣтовъ, съ развѣто самарско знаме пристигатъ въ старата българска столица. Съ 1393 г. тая столица не бѣ виждала български войници. Тя помни войници стари, съ каски на глава, съ мечове на поясъ, съ копия, съ стрели и лжкъ презъ рамо, а сега следъ 484 години Търново посрѣща напети момци въ черни сукнени дрехи, съ високи лъскави ботуши на нозе, съ агнешки калпаци съ зелено дѣно на глава, а върху калпака на чело златенъ кръстъ. Въ ржка всѣки войникъ носи тежка пушка съ щикъ на върха.

Старото Търново шуми и се вълнува. То цѣлото е потънало въ знамена. Балконъ, чардаци, пр-

— Да живѣе Нова и Свободна България! — викатъ всички и се прегръщатъ.

При опълченцитъ идва генералъ Гурко и имъ каза, че тѣ ще идатъ съ неговия коненъ отрядъ да превзематъ Търново. Ала докле тѣ пристигнатъ пешъ, генералъ Гурковитъ войски вече превзематъ града и заминали за Стара-планина да усво-